

Драган Алексић

МАЛА СРПСКА
КОМЕДИЈА
Комедија у два дела

ДРАГАН АЛЕКСИЋ (1941, Београд) завршио Филолошки факултет и ФДУ – драматургија у класи проф. Јосипа Кулунџића.

Књижевним радом бави се од 1964. године.

Објавио књиге *Краљевина липовоџ хлада* (1979), *Свеска од њеска* (1974), *Пејо годишње доба* (1975), *Сазвеће белоџ дуда* (1983), *Љуба Мољац, највећи фудбалер на свету* (1985), *Колико је толико* (1987), *Славуј у фебруару* (1995).

Изведено му је тридесет радио драма за децу и одрасле, затим телевизијске серије, радио и телевизијске емисије.

Објављује у листовима и часописима за децу и одрасле.

Награђиван за позоришне комаде, радио драме, кратку прозу, наградама ЈРТ, „Радоје Домановић” и др.

Живи и ради у Београду као уредник у Програму за децу и младе.

Драган АЛЕКСИЋ

МАЛА СРПСКА КОМЕДИЈА
Комедија у два дела

ЛИЦА

СТЕВАН ЈОКСИМОВИЋ, ПРВИ МУЖ
МОМЧИЛО СТЕПИЋ, ДРУГИ МУЖ
МИРЈАНА ЈОКСИМОВИЋ, ПРВА ЖЕНА
ДОБРИЛА СТЕПИЋ, ДРУГА ЖЕНА
КОМШИЈА (DEUX EX MACHINA)

ПРВИ ДЕО

ПРВА СЦЕНА

Дневна соба. Намештај и њремећи су се већ моћли видећи у неком сћану, али овде је неукус наћлашен. Низак сћо њрекривен њтаблећом домаће радносћи. Фойеље са њресвлакама јарких боја. На сћолу кристћална ваза са већћачким цвећем. Два лежаја на расклајање сасћављена у слово “Г” њакође са њрекривачима и јасћучићима. У једном ућлу њтелевизор на сћо-чићу, у друћом лампа на месинћаном сћалку са абажуром од њласћичне њканине. На зидовима њар зоблена. На њоду њећих, нејасна мешавина боја међу којима њреовлађују њлава и зелена. Виси лусћер. На њему свећло-зелени украси са златћним шарамма. На њрозору у дубини завеса од орлона са воланима и аћликацћјама. Драјерије од бордо њлиша.

Добрилла Сћећић (II жена) у слободној њроцени нећуних чећрдесей, нервозно довршава сћремање собе, али је њрекида звоно на враћима. Поћћо журно, али њлашћиво одлази и оћвара, обазриво улази Сћеван Јоксимовић (I муж) у одећу од лисћера, кошуља и краваћа, у руци овећа њословна њорба. Очићледно, њред нама је њослован човек који је њређурао чећрдесейе зодине живоћа.

I МУЖ: Уф, једва се извукох, Добрила. Чекају, богати, петак са оноликом испоруком франко резане грађе! Бестрага им глава! Је ли, је л овде све у реду?

II ЖЕНА: Све у реду и све по плану! Него, како си прошао са оном твојом?

Сћеван седа на лежај, оћвара њорбу и вади једну факћуру. Чића, заћчим одсућно.

I МУЖ: Којом мојом...

II ЖЕНА: Па са твојом госпоћом супругом, шта се правиш сад?

I МУЖ: *(Док чића)*

А... то! Жена ко жена. Шта ту... има да се... прича...

II ЖЕНА: Ама причај како је прошло? Јер све како смо планирали?

I МУЖ: Добрила, пусти ме да прочитам ову фактуру! Тамо сам журио, па да ми нису нешто подвалили.

II ЖЕНА: Лепо за почетак! Благо мени, требала би и ово наше да фактуришем.

I МУЖ: Јао, жене, жене! Ти си ми важнија од фактуре, али само тренутак, да погледам...

- II ЖЕНА: *(Одлази се прекријеним рукама до прозора)*
Све боље од бољег! Као да сам ја дошла код тебе у фирму, а не ти код мене у стан!
- I МУЖ: *(Савија фактуру и враћа је у џакицу)*
Ево, ево, ниси ти дошла код мене у биро, него ја код тебе у гајбу. Нема море, нема љубоморе, ево гледам те право у очи! Ти, па ти и ето ти!
- II ЖЕНА: *(Добрила се враћа и седе поред Стевана)*
Хвала Богу кад си се смиловао. Причај сад како је било?
- I МУЖ: Ништа необично, кажем ти. Рекао сам Мири, слушај овај викенд ћу бити заузет, имам један пословни ручак у суботу и да видим неко добро ту Преко, а теби би било досадно. Него, добро би било да посетиш маму на Млави. Имаш тамо оно Шатоњско врело, а ваздух ће ти пријати, ред је покатак родитеље обрадовати.
- II ЖЕНА: И пристаде, велиш, лако?
- I МУЖ: Него шта! Још ми каже: “Стеване, мили мој, празно ћу се проводити без тебе.” Немој, реко, да буде неки мушкарац извечера с целом истином, ха, ха.
- II ЖЕНА: А она, шта рече?
- I МУЖ: Језик прегризо, каже. Него да се пазиш на путу. Чарапе увече не скидај, кад си тако навикао, да не назебеш.
- II ЖЕНА: Е, код мене с чарапама у кревет неће моћи!
- I МУЖ: Онда ћеш их сама скидати, ха, ха.
- II ЖЕНА: Не будали, него реци шта је даље било?
- I МУЖ: *(Прилази II жени и љуби је)*
Па ништа. Онда се загрлисмо, овако, па се изљубисмо и да видиш, Мира се као заплака.
- II ЖЕНА: *(Извлачи се из загрљаја)*
Стварно заплакала?
- I МУЖ: Него шта! Вала, мислим се, као да знаш зашто плачеш!
- II ЖЕНА: Уф, да знаш да си важан!
- I МУЖ: Што? Шта хоћеш да кажеш? Не ваљам вам сигурно?
- II ЖЕНА: *(Иронично)*
Ни говора! Ево, и мене обливају сузе радоснице, ха, ха.
- I МУЖ: Чекај, стварно, како си ти завршила посао?

- II ЖЕНА: По кратком поступку. Ако ти Момчило, мораш код мајке, рекох, ја код свекрве не морам и нећу! Попреко ме гледа и подбада ли подбада. А моја мајка чека ћерку и зета још од прошлог месеца! Очух ми лекове нема, а мами ни оних шест ролни зелене вуне нисам однела. Зато идемо или код мојих, или свако својим путем!
- I МУЖ: А шта да се човек предомислио, па пошао са тобом?
- II ЖЕНА: Не брини! Знам га ја. Кева њему угађа као да је ново-рођенче: папци у сафту, бели мрс, а на крају најважније: пуне торбе кад пође. Типовала сам на његову велику љубав према завичају и ту промашаја нема.
- I МУЖ: И оде без речи?
- II ЖЕНА: Ма какви! Шта ће тужан рећи роду и комшилуку? Зашто сам толико дигла нос? Уопште, наше растанке не воли, али следећи пут неће то тако проћи макар ме на кркаче носио. Него, пре но што пође, вирнем у његову ташну – све најлепше понео! Чисту пижаму, доњи веш, море и машну. Шта ће му машна у селу? Хм, да није и он нешто замесио?
- I МУЖ: Гле, гле! Наводно чезне за мном, а овамо љубоморна на мужа?!
- II ЖЕНА: Није то, али не волим да ме прави будалом...
- I МУЖ: А ти њега са мном? То ником ништа?
- II ЖЕНА: Чекај, за кога ти навијаш? За тигра, или за лава?
- I МУЖ: За социјалну правду и једнакост! То и моја странка проповеда.
- II ЖЕНА: Па што ниси отишао у странку, а не код мене? Провео би се по плану и програму.
- I МУЖ: Слушај Добрила! Не мешај ми политику у ову нашу брачну превару! Е, што сам ти ја поштењачина. Пристао бих да ме жена вара са тројицом, само да сам с тобом, а ти љубоморна на мужа! Тако мени и треба.
- II ЖЕНА: Ма није то, већ онај мој кад је пошао, оставио цедуљицу на комоди и написао: “Немој много да шврљаш, него се одмори. Воли те твој Моца.” И пакло ментол филтера поред...
- I МУЖ: Још си добро прошла. Она моја оставила воду у купатилу, имало у предсобље да процури.

- II ЖЕНА: Опет, чуди ме да је онај мој заборавио прибор за бријање...
- I МУЖ: А мене чуди да у посету мајци облачи најлепшу хаљину.
- II ЖЕНА: Е мој Моцо, црни Момчило!
- I МУЖ: Јест, што кажеш: Миро, Миро, хоће ли бити: испод Мире сто ђавола...
- II ЖЕНА: ... вире, али пусти то.
(Прилази и наслања главу на његово раме)
Него, Стево, петак нам замиче преко симса. Имамо два дана и две ноћи – пуних четрдесет и осам часова!
- I МУЖ: Охо, дупла дневница! А што ти то мени? Да ти није много?
- II ЖЕНА: Па не знам, ха, ха. Зависи како ћу да те сервирам, ха, ха.
- I МУЖ: Пре свега, да направимо план! Устајање око оссам. Затим доручак, умивање, кафица... Ти после можеш у кујну, а ја мало у собу...
- II ЖЕНА: (Скочи)
Ма шта ми рече! Избеглице из брака не знају ништа боље, него да се играју брака. Шта је ово наше: семинар за брачне полазнике, или смо ми хтели да бежимо са тих часова, а?
- I МУЖ: Не, немој да се чудиш! Навике су навике. После ручка ти свакако мораш да опереш судове, а ја морам мало да дремнем, то обавезно. А за суботу увече – кажи драгичка! Кад се комшилук смири, могли би да се ишуњамо у неки ресторан. Зар није супер идеја?
- II ЖЕНА: Све лепше од лепшег! Тако си дакле замислио наш викенд у два дана, у четири зида и у четири ока? Да зна мој црни Моца, платио би ти као супруг ситеру док је он на путу!
- I МУЖ: (Прилази и ѓрли је)
Е њему би ја то учино по посебном попусту!
- II ЖЕНА: (Извлачи се из зађрљаја)
Слушај Стеване, знаш шта си ми све шапутао у фирми, у лифту, а тек на оном путу, оне ноћи у Сталаћу?
- I МУЖ: Знам, сећам се! Е, да те тада нисам освојио, од овога данас не би било ништа!
- II ЖЕНА: Од чега данас? Од прања судова, поподневног излежавања, или од нечег другог?

- I МУЖ: Од нечег другог, наравно, али и од овог што си набројала. Па сама си рекла: два дана, четрдесет и осам часова, их, имамо времена!
- II ЖЕНА: *(Одмакне се ња ља њољледа бесно)*
Ијао, потпуно ћу се разочарати! Па зар смо зато измајмунисали оно двоје наших сирочића?
- I МУЖ: Чекај, не дури се! Најважније да смо заједно!
- II ЖЕНА: *(Мало љлумайјајући, мало изазивајући)*
Ијао, шта ме снађе са овим човекоом...
- I МУЖ: *(Прилази јој и грли је с леђа)*
Е сад ћу ја да ти покажем шта те снађе, па ћеш после да ми причаш шта те снашло!
- II ЖЕНА: *(Бајађи се извлачи)*
Мужа сам намагарчила, стан му ставила на располагање, а он фактуре, судови, дремка... Страшно!
- I МУЖ: *(Повлачи је и седају на један лежај)*
Ходи овамо, па после кажи шта је страшно.
- II ЖЕНА: *(Већ мазно)*
Рекао би човек: романтична душа, а ко од брега одваљен.
- I МУЖ: *(Повали је на лежај)*
Е сад ћу ја да ти покажем шта је романтичан брег и како изгледа одваљена душа, ха, ха...

Замрачење – уз кикоћ двоје на кревету и мало вриске њробија музика кѡрајко, зајим ѡајац и чује се књуч у вратиима. Свејло. Улазе II муж, Момчило Сѡејић и I жена, Мирјана Јоксимовић. Пошѡо коракну у собу, уљледају двоје на лежају и осѡану укочени.

ДРУГА СЦЕНА

- I ЖЕНА: Јоксо, човече, шта је ово?!
- II МУЖ: Невероватно. Ово неће изаћи на добро...
- II ЖЕНА: Гром и пакао, па откуд ти Момчило?
- I ЖЕНА: *(Полукружно ѡрилази кревету и заљледа)*
Ама је л ово могуће? Па то је онај мој!

II МУЖ: Моја рођена жена у мом стану са другим! Не, не, ово само инфаркт лечи!

II ЖЕНА: *(Скочи и наметнџа се. Затџим мужи сикчуђи)*
Аха! Сад ми је све пукло пред очима! Зато ти не понесе апарата за бријање.
(Сџевану)
Ко вели, одмах се враћам...

I МУЖ: *(Својој жени Мири)*
Зато ти само једну и најлепшу хаљину узео, црна Мирјана. Боље да си се у црно обукла кад ме овако сахрани!

II МУЖ: *(Театрално шеђа и криши руке)*
Ама шта је ово људи моји?

I МУЖ: *(Бесно џрилази џрвој жени)*
Ко ти је овај?

II ЖЕНА: *(Иза њихових леђа, сџидљиво)*
То је мој муж...

I ЖЕНА: *(Охрабри се и сикне на џрвођ мужа)*
А која је ова теби?

II МУЖ: А то је моја госпођа Добрила...
(Жени)
Јао, Доцо, Доцо!

Сад жене узмакну у један уђао и делују заједно.

II ЖЕНА: Ијао, мангупи једни и бестидници!

I ЖЕНА: Не, па ово је да човек искочи из сопствене коже! Бламажа какву скоро нисам видела!

II ЖЕНА: Бламажа је лепа реч! Свињарија каква се само примитивцима догађа.

II муж раширених руку и бесџомођно џрилази I мужу.

II МУЖ: Помозите ако грешим, али моја жена ме вара са супругом госпође с којом ја опет варам своју жени, зар не?

Први муж џрилази друђом и џружа му руку.

I МУЖ: Исти мој случај, ама налик као јаје јајету.
(Енерђично)
Дозволите да се ипак упознамо: Инжењер Стеван Јоксимовић, приватни предузетник!

- II МУЖ: *(Млишаво и неодлучно)*
Сад да кажем да ми је мило, у оваквој ситуацији, јелте, није ми мало... Момчило Степић, Моца ме зову...
- I МУЖ: *(Повлачи га даље од жена)*
Видесте ли ви ово побогу и забога?!
- II МУЖ: Ма како да не видим јади ме видли! Знате шта, жене су, жене су... ма немам речи! Требало би их лепо испребијати као мачке, верујте!
- I МУЖ: И тога је било док смо били млађи, али, молим вас, данас смо ми у озбиљним годинама...
- II ЖЕНА: *(Као говори првој, али зледа да мужеви чују)*
Гад један! Да ме овако понизи и осрамоти.
- I ЖЕНА: Знате да ми дође да одем бестрага, да ме нестане са кугле земаљске.
- II ЖЕНА: Ма немојте? А мени је можда до песме и игре, је ли?
- I ЖЕНА: Не знам до чега је вама, али страшно је кад се једна поштена жена баца у наручје пробисвета!
- II ЖЕНА: А ви сте та поштена госпођа, или хоћете да и ја будем поштена па да вам кажем ко сте?
- I ЖЕНА: Ију, припазите мало на домаће васпитање!
- II ЖЕНА: Слушајте, немојте много да се фолирате, јер мени може за час да преврши.
- I ЖЕНА: Шта? Још ми је само ово требало! Момчило, молим те какав је ово начин?!
- II ЖЕНА: Алал вам вера! Пазите само да се не обратите на праву адресу, ха!
- I ЖЕНА: Ијао, па да! Сад свашта могу да доживим! Превршила је дара меру!
(Усџаје, али очигледно не са намером да иде)
Морам да идем и то места! Момчило!
- II ЖЕНА: Имаш укуса, нема шта! Дајем ти тог мусавка! Хајде, води га!
- I ЖЕНА: *(Искрљешити се на другу, али зледа да и мужеви виде)*
Је л да?! Одлично! А ви ћете лепо наставити тамо где сте стали, ха, ха! Не, не, толико нисам луда!

Усџаје дружи муж и сџаје у средину ширећи руке према свима.

II МУЖ: Аман-заман! Станите људи, чекајте жене, кумим вас Богом! Шта је ту је! Горе бити не може. Сви смо криви и нико нема право да се љути. Срећа наша што смо овако учетворо, јер да смо у непарном броју било би повуци-потегни. Него, знате шта? Останите вас двоје мало код нас, да поседимо, да попричамо, све ће се средити, верујте.

I МУЖ: Да, да, не знам како мислите, пријатељу? Да ваша супруга и ја останемо код вас и моје жене, или моја госпођа и ја код вас и ваше, јелте, супруге... Уф!

II МУЖ: Уф, што рекосте, незгодно, мајку му... Чекајте овако! Знате шта, останите ВИ код НАС, па сад нека схвати како ко жели. Шта велите?

I МУЖ: Може, може! Одлична идеја, кад вам ја као предузетник то кажем! Уосталом, ту су и гости и домаћини, а ко је баш ко, видеће се, објасниће се...

II ЖЕНА: *(Криши руке)*
Е, овде се више не зна ни ко пије, ни ко плаћа! Сачувај ме Боже и саклони!

I ЖЕНА: Збиља, па шта мислите вас двојица?! Нисмо вам ми бело робље!

II ЖЕНА: Кад бих само знала где је крај овом чемеру што ме снађе!

I муж сћонџано усџаје и љрилази јој.

I МУЖ: Али Добрила, душо...

II муж хиџро скочи исџред љрвоџ.

II МУЖ: Пардон!
(II жени)
Добрила, буди мало присебнија, молим те!

I ЖЕНА: *(Друџом мужу)*
Ијао, не препознајем те Момчило! Шта ово значи?!

II ЖЕНА: Како, како, чекајте, чекајте?!?!

Краџика љауза љосле које I муж усџаје и љочиње нервозно да шеџа.

I МУЖ: Не, не, људи моји, ово више не пије воду! Не, стварно, зпали смо у немогућу ситуацију! Излудећу, мајке ми.

II МУЖ: Да је тешко – тешко је вала...

Мужеве се њовлаче на лежај, седају, хукћу и раскојчавају кошуље око вратица. Појом се загледају у жене.

II МУЖ: Него, шалу на страну, гледам ове наше, ама личе као јаје јајету!

I МУЖ: *(Као загледа)*
Да знате да сте у праву, богати! Ама не као јаје јајату, него као жуманце жуманцету, на часну реч!

II МУЖ: Не, што јест – јест! Лепе су, око да вам стане!

I МУЖ: *(Шаљиво лупи другог њо рамену)*
Где их нађосмо, да ми је да знам.

II МУЖ: Ама све сија на њима. Да ме сада питате: која је лепша, не бих умео да вам кажем!

I МУЖ: Толико сам пропутовао и у различитим друштвима био, али нисам видео овако лепе жене на једном месту.

II МУЖ: И тако налик једна другој, ама ко плунуте, на часну реч!

Мужеве настјавише њише, али уз вишегесџикулације. Са друже сџиране, жене ѡреузимају дијалог.

II ЖЕНА: Чусте ли ви ово, драга моја! Какав смо само пропагандни програм доживеле.

I ЖЕНА: *(Дискрејније)*
Трпају нас у исту врећу, а сви смо мачке у цаку!

II ЖЕНА: Ееех, најбоље да предахнемо мало...

I ЖЕНА: У праву сте. Баш кажем ономад: женски послови – права робија.

II ЖЕНА: Коме причате? Док увече скувам, док проперем нешто – већ поноћ! А ујутро посао чека.

I ЖЕНА: А тек ова скупоћа! Па сад – снаћи се ако умеш.

II ЖЕНА: Јелте, а даје ли вам муж за кућу колико је потребно?

I ЖЕНА: Мислите, мој муж мени?

II ЖЕНА: Па наравно! Неће ваљда мој муж вашу кућу издржавати.

I ЖЕНА: Да, да! Па даје, даје, али на кашичицу, што кажу.

II ЖЕНА: А мој, видите, даје! Широке је руке, не могу да кажем.

I ЖЕНА: Овај ваш?!

II ЖЕНА: Да, мој Момчило, што се чудите?

- I ЖЕНА: Ма хајте, молим вас! Ви га не познајете добро. Тај чува паре као да држи змију у цефу.
- II ЖЕНА: *(Унесе се њрвој у лице)*
Ја рођеног мужа не познајем? То ми ви кажете?
- I ЖЕНА: Не, не, не кажем. Можда има ситуација када је галантан, али мислим овако у принципу...
- II ЖЕНА: Слушајте ви да нису ваши прохтеви и у кући и ван куће мало превелики кад вам ни један није добар?
- I ЖЕНА: *(Дурећи се)*
Па ако је вама дај шта даш довољно, мени, видите, није.
- II ЖЕНА: Ниједан, драга госпођо, није са мном на дај шта даш, него сам ја са обојицом: узми колико хоћеш и квит!
- I ЖЕНА: Охо, онда бих ја код вас могла још и на допунску наставу!
- II ЖЕНА: *(Надмено)*
Ха, не верујем да сам стручна за све области у којима сте ви слаби.

Мужеве се мало узврјоље, онда усџају и као сџонџано џрилазе женама.

- II МУЖ: Гледамо вас, вас две се сите испричасте...
- I МУЖ: ... а што нама крче црева – то ником ништа, а?
- II МУЖ: Како би било да сви четворо нешто омако прегриземо?
- II ЖЕНА: *(Усџаје)*
О, то бар није проблем! Спремили смо ми за цео викенд!
- II МУЖ: Како ВИ? Ваљда МИ драга?!
- I ЖЕНА: А где ти је оно што смо ми донели?
- II МУЖ: Аха, па да и ми смо... да кажем, ни ви нисте празних руку... Уф!
(Одлази и доноси један зембиљ са храном)
Ево, ако се и храна сложи како смо се и ми саставили, бар ћемо апетите смирити.
- II ЖЕНА: Апетите? Ко би још знао ваше апетите.
(I жени)
Хајдемо, госпођо. Зачас ћемо ми то...

Жене одлазе. Осџају Сџеван и Момчило.

ТРЕЋА СЦЕНА

Мужеве сами.

- СТЕВАН: *(Дубоко уздахне и сручи се на један лежај)*
Аууух! Па добро пријатељу, да нас је неко питао – шта нам је све ово требало?
- МОМЧИЛО: *(Шећа и млаћара рукама)*
Какви требало? То што нас је снашло ни најрођенијем непријатељу не бих пожелело.
(Тргне се)
А, извините, заборавих кад смо се представљали, како оно беше?
- СТЕВАН: *(Мрзовољно)*
Боље би било и да заборавите... Стеван, Стеван Јоксимовић, предузетник...
- МОМЧИЛО: *(Пружа му руку)*
А, да, приватник, добро се сећам! Момчило Степић, инжењер.
- СТЕВАН: Ау, човече, ала ми повукосмо ђавола за реп!
- МОМЧИЛО: Ми њега за реп, а он нас за нос! Добро, где је нађосте, молим вас?
- СТЕВАН: Мислите ову моју?
- МОМЧИЛО: Ма не брате! Ову моју?
- СТЕВАН: Како где? Па ја сам њу запослио код мене у фирми.
- МОМЧИЛО: А раније је нисте знали?
- СТЕВАН: Познавали смо се и раније, али само онако, из виђења...
- МОМЧИЛО: Хм, тако значи... А ја већ мислио да није неки инат, или освета...
- СТЕВАН: Таман посла! Знамо се више од годину дана.
- МОМЧИЛО: Ау, богати! Ма не, ја сам будала! Треба такве ваздан жедне преко воде преводити.
- СТЕВАН: Па сад, не бих рекао да сте преко воде превођени, а жеђ сте, видим, нашли начина да узажите...

МОМЧИЛО: (*Нервозно*)

Пустите сад то! Једно лепо познанство које је по инерцији доспело скоро до интима... Ништа друго. Него, опет да се вратимо нашем случају, где баш ви да се нађете у тој игри?

СТЕВАН: Знате шта господине, овде нема вашег или мојег случаја, јер су ствари веома изукрштане. Друго, питате како ја да се нађем у свему томе. А што? Зар ја нисам још увек добродржећи мушкарац?

МОМЧИЛО: То не кажем, свака вама част! Мислио сам где баш ви да будете Мирин муж?

СТЕВАН: Е, опет мало да појаснимо проблем, господине Момчило. Ви сте рекли да се враћате на *мој* случај, али госпођа Добрила је *ваша* жена! Видите какво је наше врзино коло? Нећемо се лако извући.

МОМЧИЛО: Тим пре што је ваш случај са мојом женом очигледно успео?

СТЕВАН: Шта да вам кажем? Затечен сам у вашем стану са вашом супругом и у вашем одсуству. Имате све на длану, па процените сами.

МОМЧИЛО: Шта хоћете да кажете? Па није моја Добрила са улице, молим вас. Говорио сам јој: "Образ да ми чуваш, иначе ми не излази на очи!" С те стране можете бити мирни. Она је живела у честитом браку!

СТЕВАН: Наравно, наравно! Уредна, тачна, дисциплинована. Било ми је право задовољство...

МОМЧИЛО: Ма нисам мислио у послу!

СТЕВАН: Па ни ја нисам мислио на фирму...

МОМЧИЛО: Уф, па оставите се човече моје жене! Него ваша Мирјана, немојте да се вређате, али вртела се око једног униформисаног лица преко месец дана...

СТЕВАН: Да, да, онако крупан, са великом торбом преко рамена?

МОМЧИЛО: Тачно! Да нисте и њега ухватили?

СТЕВАН: Ја никога не хватам, господине! То је поштар. Дуго је опседао, ви знате за месец дана, а ја знам за око пола године, но то је било без последица. Него, да нисте приметили једног адвоката у њеном друштву?

- МОМЧИЛО: Адвоката?
(Размишља)
Не сећам се... Једнога знам, али он је био члан неке дисциплинске комисије...
- СТЕВАН: А не, њега знам. Стошић, радио је у ЕС-ДЕ-КА, па прешао у службу платног промета. Немам намеру да вас тешим, али безопасна фигура, верујете. У две речи – женски петко!
- МОМЧИЛО: Мене да теште? Зашто бих ја био толико повређен?
- СТЕВАН: Па мислио сам, уколико гајите искрена осећања, јелте...
- МОМЧИЛО: Море каква искрена осећања, пријатељу. Обојица гајимо гује у недрима, а докази су више него очигледни. Биће да њих две воде своју политику, а ми смо ту само марионете! Збиља, кад поменух политику, у којој сте ви странци?
- СТЕВАН: Неважно, драги мој, потпуно неважно и за странку и за мене. Знате, ја сам вам помало традиционалиста, па не мрдам од комунизма...
- МОМЧИЛО: А, “Јуловац”, значи?
- СТЕВАН: Тако нешто, али само симпатизер.
- МОМЧИЛО: Ако су те симпатије као према Добрили, онда сте ви политички веома ангажовани.
- СТЕВАН: А, не! Знате како се каже: политика је велика курва...
- МОМЧИЛО: Хм, овај, апропо малопређашњег, да нисте мало претерали...
- СТЕВАН: О, опростите! На Добрилу нисам ни помислио... Мислио сам, ове наше страначке фртурме и заврзламе. Сваки озбиљнији човек радије се држи по страни... А ви сте у некој партији, или...?
- МОМЧИЛО: То ме не питајте, рану нову ми не отварајте! И шетао, и лупао у лонце, и надао се каквим-таквим променама, али ево шта сам дочекао.
- СТЕВАН: Дакле опозиција, то сам и мислио.
- МОМЧИЛО: Зашто? Шта фали? Да вам нисам супругу можда затровао?

- СТЕВАН: Хе, хе, немојте да се љутите, али рекли сте да сте сами много више отровани. Уосталом, ја са женама о политици не волим да причам!
- МОМЧИЛО: Како сад то? Па “Јуловци” су прилично осмомартовци?
- СТЕВАН: А не, код мене се зна! Партијски програм је једно, а породична правила нешто сасвим друго.
- МОМЧИЛО: Имате ли можда правила и за акције ван породице?
- СТЕВАН: Е, па то би више пристајало опозицији која је ваздан за неке промене.
- МОМЧИЛО: А знамо ми и ваше промене по браковима где жене читају судове, а мужеви перу новине, ха, ха.
- СТЕВАН: Знате, знате, како да не знате кад сте се овако умешали!
- МОМЧИЛО: *(Усџаје и диже руке)*
Полако господине! Супруге су нас бациле у арену, а политика ће нас потпуно дотући! Па нисмо ми посланици и није ово онај наш парламент, богаму!
- СТЕВАН: Е, немојте тако, ха, ха! Наше две бирачице гласале су за нас и то по два пута. За једнога, тајно, за другог јавно, ха, ха!
- МОМЧИЛО: Хе, хе, шала је лепа ствар, али ситуација је озбиљна. Морали бисмо и нас двојица да се одлучимо, па да за нешто гласамо!
- СТЕВАН: Како то мислите?
- МОМЧИЛО: Па лепо брате! И једном и другом једна је жена, а друга није. Па сад да се определимо.
- СТЕВАН: А, то мислите? Нема проблема! Ви бирајте, а мени шта остане – то ћу узети. А била моја жена – а не била, ја се секирати нећу!
- МОМЧИЛО: Нема шта – комуниста од главе до пете! Све је наше, све је друштвена својина и сви имамо право на све! Е, па видите, овде то неће моћи тако осим ако не мислите да сви живимо у четворчланом колхозу?
- СТЕВАН: Ни говора! Ово су нова времена! Ми, мислим ви, опозиција, јелте мењате свет! И шта хоћете? Да изаберемо своје жене, да пружимо мали прст и да плуцнемо, као, пуј, продужи бедо! Револуционарне промене, нови светски поредак, нема шта!
- МОМЧИЛО: Па шта да радимо?

- СТЕВАН: *(Приђе му интимније)*
Шта ми сад можемо да мењамо? Да вам кажем поштено – бирао ја, бирали ви – исто нам се хвата!
- МОМЧИЛО: А мислите... Па да... Уствари?
- СТЕВАН: Да будем још поштенији: бирам ли ја своју, или вашу жену – обе су моје. Бирате ли ви – исти случај. Како онда да изаберемо?
- МОМЧИЛО: Али чекајте, брак је... односно, бракови су у питању!
- СТЕВАН: Е ту не дирајте ни за живу главу!
- МОМЧИЛО: Не разумем?
- СТЕВАН: Брак је брак и остаје брак! Да нисмо били у браку, не бисмо ни улетели у браколомство, а из те невоље ништа нас не може спасити осим брака!
- МОМЧИЛО: Можда сте у праву... Хм, већ ми је изгледало да смо и политички противници, али у овом случају смо истомишљеници.
- СТЕВАН: Брак мора да нам остане светиња, то вам кажем из искуства!
- МОМЧИЛО: Ех сад, искуство вам није нарочито, али, руку на срце, ни моје није боље.
- СТЕВАН: А ту лежи зец! Срећа у несрећи је што је моја љубавница ваша супруга, а ваша веза је моја жена. Схватате?
- МОМЧИЛО: Разумем, разумем, једногласно нас двојица гласамо за брак и тачка!
- СТЕВАН: И то из убеђења, пазите!
- МОМЧИЛО: И из уверења, и из убеђења, и без обзира на мишљење јавног мњења, ха, ха!
- СТЕВАН: Значи одлука је пала: брак нема алтернативе?
- МОМЧИЛО: Нема, а и да има – алтернатива је такође у браку, зар не?
- СТЕВАН: Па тако вас волим, пријатељу!
(Тајше га њо леђима)
И зашто би се, молим вас лепо, ломатали по суду? Те парнице, те трошкови, а за чије бабе здравље?

МОМЧИЛО: Мени о томе не причајте, кунем вас Богом! Знам кад сам се разводио од прве жене, још кад сам био у радикалима, парничили смо се преко осам месеци. Била је из прека, поприлична миражцика, па све због мираза...

СТЕВАН: Дакле, ускладили смо наше програме, па сад да им то лепо саопштимо, да знају поштено да се владају пред светом.

МОМЧИЛО: Јесте, да им кажемо: шта је било – било је, али брак остаје брак. Међутим, немојте да чујем убудуће
(*Као зрми*)
Ммгр... иначе...

СТЕВАН: Да, да, охо-хо-хо! Кажите им ви, онако мушки, како то ни мало није било лепо, укорите их...

МОМЧИЛО: Ја? А баш сам мислио да вама сугеришем шта да им кажете и како... Мислим, ви сте озбиљнији.

СТЕВАН: Не, не, ви ћете боље, јер замислите ако се нека од њих ускописти, па врисне: ко то нама држи леквијер? Па ко се нама удварао поред своје законите везе? Ко је овде шарао, варао и мазао, а?

МОМЧИЛО: Шта?!? Оне то да питају? Ма пустите ви мене! Ја ћу да им залепим фластер на уста!

СТЕВАН: Не, не, ја ћу да их полијем, па има да се пуше! Безобразнице једне...

Улази Добрила са њањирима, виљушкама и ножевима у рукама.

ДОБРИЛА: Хајде вас двојица, пређите лепо у другу собу док ми поставимо, па ћемо вас позвати.

Стеван и Момчило за њренуџак осџану укочени, заџим се џоџледају, слеџну раменима и џођу у друђу собу. Улази и Мирјана са салвеџама.

ЧЕТВРТА СЦЕНА

Жене саме.

ДОБРИЛА: Па и вама би то било чудно! Поред таквог мужа, молим вас, ви тражите преко хлеба погачу.

МИРЈАНА: “Поред таквог мужа?” Ха, ха! Каквог мужа? Обичан млакоња. Ако у фирми још на нешто и личи, у кући је сенка од човека, верујте.

- ДОБРИЛА: А тек овај мој? Не препознајем га више. Остарио. Почео да лапи. Од пре годину дана као да лежим са две плећке у кревету. Колико бисте му ви видели лице – толико и ја.
- МИРЈАНА: Мој Стева је још гори. Увече, кад је код куће, само нешто чита. Удуби се као да студира астрономију. “Хоћеш ли још дуго да бистриш те штампане аброве, Стево?” Он само ћути. И шта да радим? Окренем се, па заспим.
- ДОБРИЛА: Море бар да чита, него Момчило први заспи, па кад почне да хрче! Ијао! Стаклићи се по плакару тресу. И гурам га, и ритам га, али ништа. Струже ли струже као да балване тестерише.
- МИРЈАНА: А је л вам смета оналампа за читање? Мене уби. Право ми светло у очи удара. “Ма стави неку крпу на ту лампетину, човече!” Он ништа. Погледам боље – господин заспао! Ау, благо мени, ето то вам је моја судбина, госпођо.
- ДОБРИЛА: Ко би то рекао? Заклела бих се да је Стеван ватра жива. Прогореће папире на писаћем столу, бринем кад севне очима. А мој Моца, бљак...
- МИРЈАНА: Грешите госпођо, грешите. Момчило је прави мушкарц. Отмен, одмерен, а опет импулсиван. И укуса тај има. Увек дотеран, елегантан. Свака би вам позавидела на таквом мужу, верујте.
- ДОБРИЛА: Знате шта госпођо, ми можемо овако далеко да гурамо. Наша искуства су различита, али невоља је што је реч о истим људима.
- МИРЈАНА: Па да! Нас две их знамо у два потпуно различита издања.
- ДОБРИЛА: А шта смо нас две ту криве? Ништа! Кад је ваш Стева као и мој Моца у кући такав, морале смо потражити излаз на страни, зар не?
- МИРЈАНА: И све би било разумљиво да и ви и ја не налетесмо на исте мушкарце! Еее, али сад они више нису исти!
- ДОБРИЛА: Ама то су такви дволичњаци и бескичмењаци какве земља не држи!
- МИРЈАНА: А шта смо ми? Гуске, ћурке једне! Ама то се ни шипарицама не би десило. Да нас никоговићи тако насанкају! Лепо нас два пута овако...
(Показује)
окренули око прста и сад још могу да нас баце као догореле пикавце.

- ДОБРИЛА: А, мој богами неће! И до сада сам строго држала, али од сад има да ми игра пипиревку! Платиће ми он, све ће ми платити.
- МИРЈАНА: Ама чекајте мало, смирите се! Нисте ви ухватили вашег мужа у штети, него и он вас. Саберите се, поделите се, па ћете видети – ако истерате позитивну нулу, бићете срећни.
- ДОБРИЛА: Уф, па да, да... А какав је ваш предрачун у свему томе?
- МИРЈАНА: Мршав, мршав... Тај љигавац ће одмах да крене: жена образ куће чува, наше мајке и баке су морал чувале... Знам већ његове тираде.
- ДОБРИЛА: Знате да и ја чујем већ ту демагогију! Бедник један и гуланфер! Он је, молим вас, до сада само три политичке странке променио. Не да се окреће како ветар дува, него га сваки поветарац однесе као перушку из јастука!
- МИРЈАНА: Ипак, ваш Моца је школован човек и бар је веран опозицији, а овај мој стара комуњара, приватник постао, а цео живот ми је трубио да се за друштво давао без остатка. Вала, и не остаде ништа од њега, бестрага му глава!
- ДОБРИЛА: Шта је – ту је! Ми боље немамо?
- МИРЈАНА: Ама на мужа нисам ни типовала, али да ме љубавник овако насанка...
- ДОБРИЛА: Право да вам кажем, ја ни са једним нисам поштено рачунала. Мушкарци су вам сви исти. Конфекција на распродаји. Само, да ме овако онај мој насамари... Не, не, ту нешто није у реду!
- МИРЈАНА: Нешто? Ништа није у реду! Упале смо у папазјанију из које се нећемо лако извући.
- ДОБРИЛА: Сад видим, паметне су оне феминисткиње, мајке ми! Не знам да ли се фемишу, или су искрене – тек, с мушком багром на историјску дистанцу!
- МИРЈАНА: Ма пустите, госпођо! И то је шминка. Да видим ја ту дистанцу кад налетиш на луд камен, па се покријеш истим покривачем.

- ДОБРИЛА: Ајд сад, кад рекосте – покривач – какав је, молим вас, у кревету?
- МИРЈАНА: Мислите у мом кревету, или у вашем?
- ДОБРИЛА: Па били сте ваљда у оба, свеједно. Какав је као мушкарац?
- МИРЈАНА: Чекајте, питате за Моцу, или за Стевана?
- ДОБРИЛА: Ама знам Стеву, рекла сам вам, питам за Момчила?
- МИРЈАНА: Ааа, то? Знате шта, да нисмо ми мало предалеко отишле?
- ДОБРИЛА: Где ћете даље, сестро слатка, где!? Ретко се нађу две жене које могу таква искуства да измењају.
- МИРЈАНА: Тачно, али, знате, не бих баш толико залазила у интиму...
- ДОБРИЛА: Нема више говора о некаквој интими! Зар не видите да је ствар пукла ко зрела тиква?
- МИРЈАНА: Наши односи су пукли, али ми бисмо могле ипак мало да се причувамо.
- ДОБРИЛА: Нас две, овако између себе, нема шта да се чувамо. То је бар јасно, слажете ли се?
- МИРЈАНА: Па и да се сложим... Не знам шта да вам кажем... Дobar је, ето, чак по неки пут веома успешан, госпођо.
- ДОБРИЛА: (Бесно)
Како добар? Шта вам то значи – успешан? Мој муж није ваш ученик, госпођо! Питам вас директно: да ли је страстан? Уопште, како се слажете у кревету?
- МИРЈАНА: Е што је много – много је! Нећемо ваљда још и постељину да прегледамо?!
- ДОБРИЛА: Имате право! Да не завирујемо по креветима. Ко зна кога бисмо у њима пронашли.
- МИРЈАНА: Него, да видимо, драга моја, шта ћемо и како ћемо? Морамо неки став да заузмемо!
- ДОБРИЛА: Какав став? Ми смо две повређене жене. Невине жртве њиховог неморала и магуплука! Што то смо ми!
- МИРЈАНА: А шта ако они покрену питање нашег морала и поштења?

ДОБРИЛА: С којим правом, молићу лепо?

МИРЈАНА: Тачно! Момчило је одмах рекао да нико нема право да се љути.

ДОБРИЛА: То ћемо још да видимо! Него, да их позовемо да се прихвате овог мезетлука. Знате шта је рекла она Американка кад су је питали шта је наважније за срећу у браку?

МИРЈАНА: Не знам. Шта?

ДОБРИЛА: Најважније је добро нахранити ту животињу, ха, ха.

Смеју се а затим позивају мужеве.

МИРЈАНА: Стеване, Моцо! Јело је на столу!

Улазе Сиван и Момчило, гледају на послужење, њржају руке, обилазе око стола и седају на лежајеве.

ПЕТА СЦЕНА

Сви чејворо. Момчило љуца виљушком у једну чашу и узима реч.

МОМЧИЛО: Пре него што се заложимо овим лепим ђаконијама, имам један предлог! Зашто вас двоје не бисте лепо остали вечерас да спавате код нас?

ДОБРИЛА: Одлично Моцо! Као да си мене питао. Стварно, зашто не бисте остали? Сутра је субота, не морамо сабајле на посао.

СТЕВАН: Вала баш! Куда ћете сад да се ломатате по тролејбусима, а овде има места колико хоћете.

МИРЈАНА: И постељине има на претек.

ДОБРИЛА: Чекајте, али ко је позван на спавање и код кога?

МОМЧИЛО: Како ко? Па ви код нас?

МИРЈАНА: Ау, овде се не зна ко је гост, а ко домаћин!

СТЕВАН: А зар је то сад важно? Сви смо лепо позвани и сви још лепше примљени. Је л тако?

- МОМЧИЛО: Што се мене тиче, слажем се! Немам зашто да журим. Не чека ме кући жена са оклагијом, ха, ха...
- ДОБРИЛА: Моцо, није прилика за неслане шале, али шта је – ту је! Нећу да кварим друштво.
- МИРЈАНА: Пристајем и ја. Што бих била другачија од осталих?
- СТЕВАН: Ако се предлог једногласно усвојио, господин Мома и ја смо одлучили...
- МОМЧИЛО: *(Упадне у реч)*
Јесте, договорили смо се... поводом овога што нам се игром случаја вечерас догодило...
- СТЕВАН: Мислили смо на ову збрку у коју смо упали...
- МОМЧИЛО: Да ми то лепо алалимо!
- СТЕВАН: Јесте! Лепо, пријатељски, нез истеривања некаквих кривих Дрина.
- МОМЧИЛО: Људи смо, грешни смо, није да нисмо, али Боже мој! Зар то не може сваком да се деси.
- СТЕВАН: И нама се тако десило, па шта? Нећемо свет да мењамо због једног неспоразума?
- МОМЧИЛО: Зар би требало сад једни другима очи да вадимо?
- СТЕВАН: Јесте, право сте рекли, а и наш народ каже: “Врана врани очи не вади”.
- МОМЧИЛО: *(Подигне њрсѝ високо)*
Алиии... брак је брак!
- ДОБРИЛА: То ваљда није у питању?
(Мирјани)
Је л тако госпођа Миро?
- МИРЈАНА: Таман посла! Брачна заједница је основна ћелија људског друштва.
- СТЕВАН: *(Више Мирјани)*
Каква ћелија, богати?
(Свима)
Ха, ха, сами се похапсили, па се сами ослободили.
- МОМЧИЛО: Кад је брак у питању, милим вас, онда ту више дискусије нема!

- СТЕВАН: Да га поштујемо, у брак да не дирамо, све-све, али брак! Да ли смо се разумели?
- ДОБРИЛА: А што рече малопре да смо се канда ослободили?
- СТЕВАН: Ето како бисмо могли да будемо наопако схваћени! Рекао сам и то у шали да смо се сами ослободили, али шта је то? Па као кад у затвору кажњеник има право на посету супруге једанпут месечно, или тако нешто.
- МИРЈАНА: Да али, дозвољена је посета жене, супруге, а не...
- МОМЧИЛО: Па добро, шта смо ми? Брачни робијаши? Ми смо слободни људи, јелте, и за нас та награда може бити изван брака, разумете?
- СТЕВАН: Да, да, изван основне ћелије људске заједнице!
- ДОБРИЛА: Хајде, шта смо се упетљали? Испада да смо сви кажњени, и награђени, и затворени, и ослобођени!
- МОМЧИЛО: Добрила је у праву! Да се вратимо ми браковима који се јесу мало помешали, али нипошто се нису изгубили!
- СТЕВАН: Наравно! Верујем да никоме не падају напамет никакви разводи, игарије шапца-лапца и ћораве баке? Да не помињем комшијске аброве, адвокатске трошкове, судске таксе и томе слично.
- МОМЧИЛО: Браво Стево, ово су праве речи!
(Пљеска, седа за сто и узима шешир да презаложји)
Не, човек је разумео у чему је ствар!
- СТЕВАН: (Узима чашу са њим и диже је)
Хвала, хвала! Ето драге моје госпође и господине, у суштини, то сам хтео да вам кажем.
- Сви се куцају и ошћијају љубљај.*
- МОМЧИЛО: (Женама)
Чусте ли како је човек говорио? Ама као да је мене питао. Сад је све чисто и јасно, па хајде, да се зложимо као људи.
- ДОБРИЛА: Свака част Стеване на твојој завршници, само мене су још у основној школи учили да речи вреде тек кад се пређе на дела.

- МОМЧИЛО: А шта теби у нашем случају значи прећи са речи на дела?
- МИРЈАНА: Не, госпођа Добрила је мислила, лепо је то речено, али да не буде мртво слово на папиру.
- МОМЧИЛО: Ау, па шта би госпође хтеле? Можда бисте ви да вам дамо гаранцију, а?
- ДОБРИЛА: А што ви нама? Ваљда и ми имамо квалитете по ЈУС-у!
- МИРЈАНА: Ја бих задржала само право на рекламацију.
- МОМЧИЛО: А чега, молићу лепо? Која је роба у питању и на који рок?
- ДОБРИЛА: Кад је о оваквом квалитету реч, рок би требало да буде неограничен, зар не Миро?
- МИРЈАНА: Само да рекламатори не потраже неке нове примерке.
- СТЕВАН: Чекајте, полако! Доста те политичке економије, или економске политике. Ако смо нас двојица дали неку реч и ако сте ви уложиле ваше поверење, онда ово није роба са бувљака, драге моје!
- ДОБРИЛА: А реч сте дали?
- МОМЧИЛО: Да је у свему што нас је задесило брак валута са златном подлогом.
- МИРЈАНА: Па ако је тако, онда бисмо нас две могле да предахнемо, шта велите госпођа Добрила?
- ДОБРИЛА: Предахнула бих ја кад ми не било до уздисања. Међутим, ако смо повукли прави потез, онда нема враћања! Строги пјесто шех.
- Стеван њовлачи мало Момчила њрема рамји где измењују њар рејлика у чејшири ока.*
- СТЕВАН: *(Момчилу)*
Моцо, да се нисмо ми мало истрчали?
- МОМЧИЛО: Како то мислите?
- СТЕВАН: Нешто нас хватају за реч и обећања. Да не буде неког срања?

МОМЧИЛО: Хм. примедба је на месту! Сад ћу ја да интервенишем!

Враћају се женама.

МОМЧИЛО: Слушајте вас две! Господин Стева и ја смо узели тајм-аут да нешто проверимо тактику...

ДОБРИЛА: *(Упада у реч)*
Је л ваша тактика човек на жену, или жена на човека, а? Ха, ха...

МОМЧИЛО: Не измотавај се жено, ово су озбиљне ствари! Дакле, ако госн Стева и ја само још једанпут нешто чујемо...

СТЕВАН: Нешто само да је малкице налик овоме, разумете ли вас две кад вам се српски каже?

ДОБРИЛА: Какве су то инсинуације? Зар сте ви ожењени уличаркама?
(Мирјани)
Госпођа Миро, ово је увреда, молим вас!

МИРЈАНА: Срамота! Па с ким смо ми овде ухваћене? Са неким гилиптерима, или са рођеним мужевима?

ДОБРИЛА: Какво питање, госпођо? Видите ваљда да смо се обрели и међу једним, и међу другим!

МОМЧИЛО: Чу ли ово Стеване? Ти и ја испадосмо и мужеви и мангупи, па ти сад бира шта би да будеш!

СТЕВАН: Просто не знам шта ми је боље, хе, хе.

МОМЧИЛО: Ја опет не знам шта је горе, ха, ха!

ДОБРИЛА: Срам вас било! Брак изнад свега, а овамо нас исмевате! Ама шта ћутите Миро? Овакав блам ја још нисам доживела.

МИРЈАНА: Немојте да се љутите, али и ви сте се малопре нашалили у вези оног: човек на жену, или жена на човека... Не, не, било је духовито, стварно.

МОМЧИЛО: Вас две нас уопште нисте разумеле! Ми смо хтели, је л тако Стево, да се обезбедимо од сличних будалаштина са некима који би били још веће будале од нас.

ДОБРИЛА: Разумеле смо, сувише добро смо разумеле, али шта ако јадан од вас забаци удицу у неке друге воде, а?

МОМЧИЛО: Ја више на такво пецање штапове не носим!

СТЕВАН: А ја и да понесем, ни луд не бих забацио. Ко се једанпут у животу овако упеца, тај више ни у рибљи ресторан не улази!

МИРЈАНА: *(Добрили да мужеви чују)*
Видите госпођо, баш су слатки, врпоље се ко неки клинци, ха, ха!

ДОБРИЛА: *(Мирјани, да не чују)*
Ала сте наивни! Обојица су овејани женскоароши без обзира ко нам је муж, а ко онај други.

МОМЧИЛО: Аааа, нема шуровања, нема женске коалиције, нема завера, драге моје!

СТЕВАН: Да нећете још да започнете терористичке акције против нас, а? Ха, ха!

ДОБРИЛА: *(Прилази стоолу и узима нешто за јело или њиће)*
Хајде, доста је било приче! Немојте више да се жедни преко воде преводимо, већ да се послужимо, па макар сит гладном и даље не веровао, ха, ха...

СТЕВАН: Ако смо решили да ставимо памет у главу, јер сви смо ми удати и ожењени људи...

МОМЧИЛО: *(Служи се)*
Готово је готово! Што је било – било је! Знате оно, комад се одлаже због болести глумаца. Е код нас се одлаже због оздрављења! Хајде, ово што сте нам вас две спремиле, не трпи одлагање.

СТЕВАН: Вала баш!

Сви засијану и погледају ља.

ДОБРИЛА: АС шта смо то МИ ВАМА спремиле?

МОМЧИЛО: Грешка у корацима! Мислио сам на ову сјајну трпезу!

СВИ: Ааааа!

Замрачење. Дужа пауза, или пауза између два чина. У паузи музички интјермецо.

ДРУГИ ДЕО

ШЕСТА СЦЕНА

По осветљењу прелазна соба је приличном нереду. Жене и мужеве су крајње ошумљени, неуредни, очигледно у алкохолисаном стању. Момчило седи на тешком наслоњен на један лежај, раздрљене машине, без сакоа, са цигаретом у усима. Стеван пола седи, пола лежи на једној фотељи с подићним ногама на шпацину, такође раскомоћен држећи чашу са пићем у рукама. Мирјана и Добрила су заваљене на једном лежају при чему је Мирјану више ухватило пиће, јер се чешиће смеје, повремено ваља и лудира. Добрила преврће очима, покушава да задржи какву-такову дистанцу, али оштра орџија и нека врста ироничне, намерне амнезије хвата и њу.

СТЕВАН: И шта сад? Требало би да трљам главу и да бацам боб, па да видим ко ми је од ове две жена, а ко није, хи, хи.

МОМЧИЛО: *(Гледа кроз чашу према женама)*
Стево, мораш овако да гледаш кроз чашу, да им узмеш меру, и ако те срећа послужи – жена ти је ту!

СТЕВАН: Знаш, знам да је ту, само која? Видим ноге, четири ноге, али познате ми све, ха, ха... Пређем на сукње – Бог ме убио ако обе сукње нисам ја купио! Не, не, ја на жене не жалим паре да бацам!

ДОБРИЛА: Чујеш ли их Миро? Ијао, шта нам раде? Помешали нас момци као прљав веш у машини!

МИРЈАНА: Ко нас помешао? Ови? Ха, ха, ха! Који су то, молим вас? Ја не познајем ове типове, ха, ха...

ДОБРИЛА: Познајемо се море, сви се познајемо, само смо се фалсификовали! Да имамо онај апарат, па да видимо ко је за брачну потрошњу, а ко се овде увалио на црно, ха, ха.

СТЕВАН: *(Устисане, мало се клаи)*
Баста! Баста, разумете ли ви мене, или у преводу – доста! Ако смо нас двојица попили коју, не можете вас две за нос да нас вучете!

МОМЧИЛО: Шта бисте ви још хтеле? Да се и сами заборавимо, па да нас ви извлачите као оно – миш бели срећу дели, је ли?

- МИРЈАНА: Ууу, ала би то била срећа као што сте нас и до сада усрећили!
- ДОБРИЛА: Ваша је срећа што не знамо ко сте, а можда се женирамо и да вас препознамо.
- СТЕВАН: Мене знају пословни партнери од Ваљева до Краљева и од Беле Русије до Црне Траве, разумете ли ви, а да ме рођена жена не познаје! Е, није-него. Где год кажеш: Стив Јокса као да си рекао: “Сезаме, отвори се!”
- МИРЈАНА: (Добрили)
То си ти, па да! Ти њему “Сезаме...”, а он мени: “Зеза ме...”
Ха, хе, хи, хо...
- ДОБРИЛА: Ау, па ова одлепила више него вас двојица! Чујете ли је, молим вас?
- МОМЧИЛО: Извините, госпођа ми није позната, ха, ха!
- СТЕВАН: И ја је нисам познавао, али нађавола, сад је још и заборавио, ха, ха.
- МИРЈАНА: (*Усмиане и њође од једноџ до друџоџ, ња их зачичује*)
А ја вас знам! Ута-та! Знам вас ко зле паре! Знам вас пушке... мада пиштољи нисте никада ни били, ха, ха...
- СТЕВАН: Е, па жено претера га! Немој сад... хик... да позовем кумове, па да нас иденти... инеди... не идентификују, јесте!
- МИРЈАНА: Е да су ми сад они кумови и ова памет ја бих рекла: ноууу!!!
- СТЕВАН: Ђут, ђут тамо! Кумове смо још и имали, али ти памети – никада!
- МОМЧИЛО: Ау, Добрила, ови се препознаше! Значи, ни нама више заборава нема?
- ДОБРИЛА: То важи само за прву љубав, а за нас не важи, ха, ха!
- МОМЧИЛО: Бре, Стево, црни Стево! Ми цугнули да се олакшамо, а ове зајашиле, па мамузају ли мамузају.
- СТЕВАН: Код нас комуниста жене су равноправне, па ево шта нам раде, а у капитализму су још равноправније, па ништа не раде...
- МОМЧИЛО: Значи код мене би биле залудне, а... Само да ти нешто шапнем: ове наше су више разблудне, него залудне, ха, ха, ха!
- СТЕВАН: Шта код тебе? У вас је капитал од криминала!

- МОМЧИЛО: А код вас, новокомпонованих комуњара криминал је од капитала, ах.
- СТЕВАН: Слушај, Моцо!
(Усипане)
Нисам ја наново компоновани комуниста, него сам ја то по убеђењу, по васпитању, разумеш ли, море по пореклу!
- МОМЧИЛО: Ау, јако ти порекло! Кад пре остаде без порекла! Сад си тиква без корена, ха, ха...
- СТЕВАН: (Пође њрема Момчилу)
Момчило, повуци реч иначе ћу уши да ти ишчупам!
- МОМЧИЛО: Добро, де, хајд, извини!
(Женама)
Видесте ли ви ово жене? Будибогснама! Да се човек прекрсти удруженом левицом!
- СТЕВАН: Е тако! Да си паметан, па да се причестиш српом и чекићем!
- ДОБРИЛА: Виде ли ти ово, црна Миро?! Око нас се слизали ко два буљава жапца, а око политике се покарабасала ко два ћорава јарца!
- МИРЈАНА: Ау, отрезнише ме као да сам расо попила! А да их човек не зна? Сваки је по три партије променио и још има странака које тврде да су њихови симпатизери.
- СТЕВАН: Симпатишем странке које су ми симпатичне, а члан сам само једне, али вредне!
- МОМЧИЛО: Тако те волим! Члан до чланка – странка до појаса, ха, ха!
- СТЕВАН: Опомињем те Моцо, свидео си ми се као човек, мада ове жене у твом случају не разумем, али у политичко опредељење ме не дирај!
- МИРЈАНА: То му је ерогена зона, ха, ха!
- ДОБРИЛА: Море није ерогена, већ демилитаризована!
- МОМЧИЛО: Дедер да спустимо лопту на земљу! Видесте ли ви где политика изађе на веће зло од швалерације?
- МИРЈАНА: Па какви сте женама у браку, такви сте политици у швалерацији!
- СТЕВАН: А шта фали нашим женама у браку?
- ДОБРИЛА: Сами сте се офирали! Недостаје нам ваша политика, ха, ха...

МОМЧИЛО: Е, ове две ће нас нагрдити да нас више ни једна погледати неће!

СТЕВАН: Мене вала моја оцрни да ме ни твоја ич не зарезује!

МОМЧИЛО: Ал да ми наздравимо за наше ново пријатељство, друже мој?

СТЕВАН: Ја сам за другарство пре свега, господине мој Момчило! Живели!

Ошћију ѿошћо су се куцали.

ДОБРИЛА: Видите ли ви ове сеоске мачоре како се увек на ноге дочекају?

МИРЈАНА: Много су ми сумњиви. Уходани су као да су годинама тренирали.

ДОБРИЛА: И јесу, само не знамо на којим све теренима. Тек, пред нас истрчаше као уиграни тим!

МОМЧИЛО: *(Сћави руку иза уха, као да ослушкује шћћа жене ѿричају)*
 Стево, Стеване! Док ми наздрављасмо, одавде канда опет ладан ветрић дуно!

СТЕВАН: Јест, јест, шушка нешто и шапуће! Испод Биљке и Мире сто ђавола вире, ха, ха!

МОМЧИЛО: *(Бајаћи дискрејно)*
 Је ли, а што се ми не бисмо с њима раскантали!

СТЕВАН: Мислиш развели? Повели бракоразводне парнице?

МОМЧИЛО: Јест! Ми рекосмо – брак је брак, али који брак и какав брак? Лако ћемо доказати да је и мој и твој био траљав брак!

ДОБРИЛА: О чему ви то вас двојица? Па је л то часна реч и заклетва да се у брак не дира?

МИРЈАНА: Шта?!? Чича мича и готова прича! Па ово је страшно! Ти никоговићи ће нам куће раскућити, образе упоганити, нос натрљати!

ДОБРИЛА: Слушајте Стево и Момчило! Нисмо ми ваше странке и партијски програми!

МИРЈАНА: Нећете вала ви с нама као са вашим распамећеним бирачким телима!

ДОБРИЛА: Кад пре попуцасте као жице на хула-хопкама?

МИРЈАНА: А овамо: “Брак је светиња људског друштва! Брак пре свега и брак после свачега!” Бескичмењаци једни!

- СТЕВАН: *(Усипаје и њрилази им раширених руку)*
Хеј, станите, чекајте, пљуните мало!
- ДОБРИЛА: Таквима као ви и требало би право у лице!
- СТЕВАН: Ама шалио с Моца, спадало једно опозиционарско! Знате какви су они, данас једно, сутра друго! Не узрујавајте се, голубице наше прпошне! Линија је строго зацртана и ту се зна: брак нема алтернативе!
- МОМЧИЛО: Јест, што каже Стева, хтео сам мало да вас протресем, јер много сте се раскокодакале, брате!
- ДОБРИЛА: Ма немој, мужу мој! А да се нисте ви раскукурикали као певци кикирези? Ми јесмо за брак, ако је брак брак, а ако није, нисмо ни ми за бацање! Знате ви добро кад се ми удесимо, па кад прођемо поред кафанских баштица какав утисак остављамо, знате!
- СТЕВАН: *(Момчилу)*
Ето ти! Још ће рећи да су се смиловале на нас!
- МОМЧИЛО: Штааа? Ма чекај човече? Развод хоћете? Молим! Дедер да сместа позовем адвоката, да направим представку! Споразумни развод – глава да ме не боли!
- ДОБРИЛА: Само не заборавите обојица: од нас две остаћете без обе! Је л тако госпођа Миро?
- МИРЈАНА: Ако ви оставите свога, оставићу вала и ја овог мог сметењаковића!
- ДОБРИЛА: Чекајте, а да ли ћете напустити и Момчила?
- МИРЈАНА: Мислите на вашег Моцу? Хм, о томе нисам размишљала. Шта сте ви решили кад је Стева у питању?
- ДОБРИЛА: То је друга ствар! Овде ми говоримо о браковима у којима смо сада, а не онима у којима ћемо можда бити!
- СТЕВАН: Ето видите? Шта сам вам рекао? Ми смо у брачном раму, а слике мењај ако ти се свиђа! Зашто да компликујемо, да се потуцамо и плаћамо кад можемо мало да вирнемо једни другима кроз прсте, а на прстима? Нека их, брате, бурме где су и биле! Хлеба не траже, је л тако?
- МОМЧИЛО: Стева је у праву! Игра је запала у кризу! Тражим тајм-аут! Добрила, пређимо начас у другу собу да попричамо мало!
- СТЕВАН: Дођи и ти Миро! Седи овде да се преслишамо! Што каже наш народ: трипут мери – једном сеци. Па да погледамо мало.

- МИРЈАНА: Мени је све ово постало прежвакана жвака, али хајде...
- Момчило повлачи Добрилу за руку и излазе са сцене, а Стеван устјане и с рукама на леђима почне да хода по сцени.*
- СТЕВАН: Видиш ли ушта нас ували, црна жено?
- МИРЈАНА: Ја тебе? Мислиш како сам те ухватила на делу?
- СТЕВАН: Мислиш како си са Моцом упала као мува у супу? Ееее, да ми се случајно не нађе Добрила при руци, испао бих рогоња каквог свет није видео!
- МИРЈАНА: При руци! Море, нашла ти се у наручју и комбинезону! Бедниче један! Такву жену Моца је морао да превари, али ти мене, па то је грех који ти не могу опростити!
- СТЕВАН: Па добро жено, ова комедија нема краја! Зар нисмо казали да су ствари тако изукрштане да свако од нас четворо има исту штету и исту корист! Изједначене су кривице и оправдања!
- МИРЈАНА: Да, али ако је неко боље васпитан и ако има финију душу – тај све теже подноси!
- СТЕВАН: И то је твој случај?
- МИРЈАНА: Па није ваљда твој, простачино једна невоспитана!
- СТЕВАН: Миро, не вређај, јер ако простак изгуби главу, свашта може да се догоди!
- МИРЈАНА: Дакле, претиш? Уцењујеш, вршиш притисак, је ли?
- СТЕВАН: Само те исправљам, драга моја! Оне “комплименте” си упутила на погрешну адресу, јер би господин приватни предузетник још рекао: хвала!
- МИРЈАНА: Бедниче! Ти немаш ни срца, ни душе! Вређаш човека чију си... ону крпу од жене смотао као Влах питу!
- СТЕВАН: Не, не, дивим се скоројевићу који је моју венчану даму смотао као пита Влаха, ха, ха...
- МИРЈАНА: Смеј се, смеј, а мени још звони оно твоје лицемерје: “Иди душо код маме на Млаву! Ваздух ће ти пријати...” Што ми ниси рекао као човек: романса е финито, брод тоне, спасавај се ко може!
- СТЕВАН: Нисам могао да дођем до речи од твоје пажње. “Не скидај чарапе кад спаваш да не назебеш...” А најрадије би ме у

дубоки замрзивач ставила само да се приватиш са ловцем у мутнм!

МИРЈАНА: *(Дође њред Стивана и искрљешити му се у лице)*
Марш, превртљивче! Нећеш ти мени памет пити и цигерицу ждрати! Нама, не да заједничког живота нема, него више не могу очима да те видим!

СТЕВАН: Ау, а ти си мени симпатична да те се просто нагледати не могу!

МИРЈАНА: *(С њомирљивом ѓестикулацијом)*
Чекај, стани, да смиримо лопту што рекао Моца! Овако можемо да иронишемо и да се вређамо до краја живота. А спољни непријатељи само чекају на наше слабе тачке!

СТЕВАН: *(Бајаџи ајлаудира)*
Браво, моја титоисткиња! Ако се ми не упропастимо, спољни непријатељ ће нас гарантовано докусурити! Само, спољни непријатељ нам се већ и у спаваћу собу убацио.

Уиричи Добрила, усљахирена и бесна.

ДОБРИЛА: Морам од терориста у купатило да бежим!
(Оде иза врати на суйројној сирани сцене и закључа се)

МИРЈАНА: Ау, они се изгледа опасно закачили!

СТЕВАН: Кад он рођену жену напаствује, шта је тек теби радио?

Уиричава Момчило.

МОМЧИЛО: *(Присућинима, али више за себе)*
Глупача једна! Као да ја брак због себе чувам!
(Луја на врати куйајила. Виче)
Добрила, отварај, јер ако ја отворим – у сузама ћеш се купати!

МИРЈАНА: *(Вуче Стивана за руку)*
Хајде, пређимо у другу собу да не сметамо људима.

СТЕВАН: Сад кад си закувала бежиш да не искипи!

Мира и Стиван одлазе одакле су Добрила и Момчило ушли.

МОМЧИЛО: *(Снисходљиво)*
Отвори Биљо, утиштило ме, морам у ве-це...

Добрила оивара и ировири. Момчило је зграби за рамена и одводи до фойеље, зајим је ирислили да седне.

- ДОБРИЛА: Све лажеш, знала сам! Боже, с ким сам ја најлепше године ћердала!
- МОМЧИЛО: Ма шта ми рече?! Ко овде лаже? Сад ти више није до брака! А што, молићу лепо? Да неће овај да те проси од мене, можда ће и мираз да ми тражи, а?
- ДОБРИЛА: Ти си комплетан кретен! Немам ја чемернијег мираза од ове бруке коју сам с тобом стекла!
- МОМЧИЛО: Не, не, одмах ћемо да проверимо! Довешћу човека да га питам да ли он има озбиљне намере према теби, па ако има...
(*Одлази до вратица иза којих су Мирјана и Стеван, куца и одмах оћвара*)
Стеване, дођи начас...
(*Угледа нешто и изненади се*)
Оооо... пардон!
(*Брзо заћвори вратица. Добрили*)
Господе Боже! Ови се грле као да су у меденом месецу!
- ДОБРИЛА: (*Скочи и заћљеска рукама*)
Аха, ха, ха! Набија ти рогове све у шеснаест! Хтео човек да му рођена жена буде верна, а швалерка га воза ли воза!
- МОМЧИЛО: Не, ти си стварно професионалка! Значи, од твог несућеног младожење стало ти је као до лањског снега?
- ДОБРИЛА: А што? Могу само још више да га поштујем! Грли се човек са венчаном женом, док ми вадимо очи и оштримо канце као два акрепа, богати!
- МОМЧИЛО: А и госпођа би се мазила?! Па, неће моћи, слатка моја! Мени напамет не пада, а господин је овог викенда пребукиран, ха, ха!
- ДОБРИЛА: Благо Мири кад има човека!
- МОМЧИЛО: Па иди, куцни на врата и питај: “Кад сам ја на реду?”
Из суседне собе ућрчи Мирјана, раичућана и бесна, ња њође у кућатицило.
- МИРЈАНА: Свињо једна покварена! Лажов, пропалица, политички профитер, ништа од човека!
(*Проћрчи и залући вратица од кућатицила*)
- Улази Стеван. Иде за њом и усћући ћовори.*
- СТЕВАН: Аааа, чекај камењарко! Нећемо ми тако! Још ћу ја теби меру да узмем, све ћеш ми платити и то по цени коју ја одредим!

(Добрили и Момчилу)
Извините, дошло је до извесних непоразума...
(Одлази)

ДОБРИЛА: Охо, је л то оно мажење у загрљају, Моцо?

МОМЧИЛО: Виде ли с ким си се спетљала? Ја сам знао да постоје нимфоманке, али са нимфоманом си ме ти упознала! Рођену жену да силује!

ДОБРИЛА: *(Прилази му и врћи руком њед носом)*
Је си читав, човече? Јури је да је пребије, а не да је воли, па где су ти очи биле?

МОМЧИЛО: Ау, мајку му, стварно! Ако си у праву, требало би да заштитим несрећницу!

ДОБРИЛА: Иди, иди, заплетите рогове ко јелени па се носите летњи дан до подне, ха, ха.

МОМЧИЛО: Стварно мислиш да хоће да је бије? Чекај, да чујем...
(Пође до вратица и наслони уво)
Ништа! Тишина. Море, да се не направи неко зло.

ДОБРИЛА: Трчи, трчи! Оставиће ти љубавницу у другом стању, ха, ха, ха.

МОМЧИЛО: Не лупетај!
(Прилази вратицама, ослушне и враћа се климајући главом)
Хм, тамо или се нешто закувало, или нас они вуку за нос!

ДОБРИЛА: Отвори па види шта је кад ти срце толико игра!

МОМЧИЛО: Бојим се да их не изненадим као малопре...

ДОБРИЛА: Ама шта се бојиш!
(Прилази вратицама и отвара их нагло. Мирјана и Стеван скоро ујадну у собу)
Значи тако? Прислушкујете нас!

МИРЈАНА: *(Доћерује се, ња надмено)*
Вас? Ха! Не верујем да бисмо имали шта да научимо.

СТЕВАН: Није, него реко, чекај да видим, можда су људи пронашли закрпу за поцепану врећу у коју смо се стрпали...

МОМЧИЛО: Све ми личи да је овде свака врећа нашла закрпу. Дедер да вас чујемо шта сте одлучили?

СТЕВАН: То, то! Баш сам хтео да вас питам како бисмо могли да усагласимо ставове и да понешто закључимо, ситуација је таква, а и време је, брате!

- ДОБРИЛА: Ти ЊИХ питаш Момчило шта су одлучили? А с ким, молим вас лепо? Са собом или са нама?
- СТЕВАН: Не, не, госпођа Добрила је у праву! Нисмо Мира и ја ту они који ће ствар да пресеку на пању. Ево, можемо прво да чујемо вас!
- МОМЧИЛО: Шта имате да чујете више од онога што сте прислушкивали? Уосталом, по мени, сепаратни договори нису били ни потребни с обзиром да смо на почетку закључили: брак је брак и без обзира што смо се мање више сви изневерили, браку ћемо остати верни!
- МИРЈАНА: Тако смо и ми схватили, али КОМЕ браку? Овом сада угроженом, или оном будућем?
- ДОБРИЛА: Значи Миро ви бисте напустили Стеву и венчали се са Момчилом?
- МИРЈАНА: Па ако се тако нагодимо, морали бих, јелте...
- СТЕВАН: Ама ко се овде нагађа? Шта смо овај човек и ја? Је л смо ми на лицитацији?
- МОМЧИЛО: Право питање, господине! Нисмо ми роба. молим вас, па нећемо се достављати франко испоруком!
- ДОБРИЛА: И нећете! Ако сте роба, онда сте фелерична роба, ха, ха!
- МИРЈАНА: Уф, полудећу! Ово је катастрофа! Слушајте вас троје, мозак сте ми попили, живце сте ми уништили! Идите сви троје у ђаволску матер!!!
(Одлази у дружу собу и залући враћа)
- МОМЧИЛО: Само сам чекао да неко пукне, па и ја да експлодирам! Ово више земља не држи! Ту трава не расте! Сирота жена! Чуди ме да и до сада није колабирала!
(Журно полази за Мирјаном)

Добрила и Стеван осћану и зледају се бело.

- ДОБРИЛА: Шта ме гледаш, кретенчино? Јеси ли ти уопште крштен? С ким си жењен? Волиш ли Брамса? Знаш ли уопште за ким звона звоне? Море, марш! Кад те видим тако удареног, ни сама не знам како се зовем!
(Одлази бесно на сујројину сћрану од оне где су оишли Мирјана и Момчило)

СТЕВАН: *(Полази за њом)*
Добрила, чекај! Потпуно сте ме залудели! Могао сам инфаркт да зарадим...
(Одлази за Добрилом)

Крајњак весели музички инџермецо. Јако. Са обе сџране на сцену долећу цџиле, чарџе, блузе, џанџалоне, кошуље и машине. Кад слика и музика оџрају – заџамњење.

СЕДМА СЦЕНА

По џресџанку музике свеџло заџиче све акџере у класичном џоложају једне најобичније џосеџе која је џри крају. Сви су уредно одевени, зачеџљани и блаџо оџуџиџени. Добрила и Момчило седе на једном лежају, а Сџеван и Мирјана у фоџељама.

МИРЈАНА: Е, па свему дође крај! Црни Стеване, ти не гледаш на сат, а сутра смо се зарекли да одемо до викендице.

МОМЧИЛО: Седите, тек је поноћ, а сутра се не ради.

ДОБРИЛА: До оне ваше дивне кућнице под Космајем? Па били смо ми тамо пре годину и по, или две дана. Дивно вам је тамо, богами.

МИРЈАНА: А, тада још пуно тога није било готово! Да видите како смо сада улаз уредили, па ружичњак десно од оног малог сеника испод главне терасе.

СТЕВАН: А тек што сам ја прилаз дотерао! Сад гости и у штиклама могу да приђу, а раније се понеко богме прописно могао да укаља

МОМЧИЛО: Ми нећемо никуда! Јесте да је време лепо, али морам буре од киселог купуса да оперем. Ова врућина. Пропало ми више од десетак главица.

ДОБРИЛА: Заборавио си Моцо да нам се и Трифуновићи надају? Па ви знате Трифуновиће? Они што су продали кућу у Мачви, па купили два стана, овде у центру, такорећи.

МИРЈАНА: Па шта су урадили са оним у коме не станују?

МОМЧИЛО: Не станују ни у једном! Оба издају, а живе у оном што су га откупили кад се куповало станарско право. Их, они су решили свој проблем! Сад су господа рентџери!

- МИРЈАНА: Благо њима! Ех, шта је све мој Стеван могао! Али он вам је поштењачина од кога свако има користи, осим њега!
- ДОБРИЛА: А знате да је боље тако! Можда и нема све што је могао да стекне, али питање је – како? Овако бар мирно човек спава.
- МИРЈАНА: Е, нека било – сад се приповеда! А ко вам данас немирно спава? Сви ти силни криминалци, вајни политичари, разни прељубници и лопуже спавају све у шеснаест! Ма оставите, молим вас.
- МОМЧИЛО: У праву сте госпођа Миро! Никог више савест не прогања јер је једноставно немааа! О поштењу да и не говорим. Власт се части, а част нема власти, ето шта је!
- СТЕВАН: Па сад, драги Момчило, и ја сам мало кусао од те власти, али да сам се нешто початио – то не могу да кажем!
- МОМЧИЛО: Ви можда нисте, али ваши истомишљеници? Немојте ме молим вас вући за језик!
- СТЕВАН: Знам и такве случајеве, али то се с вама приватницима не може поредити, Момо! Ово време је ваше време.
- ДОБРИЛА: Наше време? Е, да је среће! Али нема ту великог посла, мој госн Стево. Нит су цене стабилне, нити је набавка сигурна, а што год продаш – разним мувалима очи оволике!
- МИРЈАНА: Немојте политику и бизнис, молим вас! То нас може даeko одвести, па да покваримо ово дивно вече.
(Усџаје)
Стеване, морам још нешто да спакујем за сутра да ујутро време не губимо.
- СТЕВАН: (Скаче)
Па кад је тако, ваља каткад и паметну жену послушати, а госн Момчило? Ха, ха!
- ДОБРИЛА: (Усџаје)
Баш сте навалили, а могла сам још једну кафицу да приставим?
- СТЕВАН: Не, не, сиктеруша је одавно прошла, а ја и моја жена од кафе не бисмо могли после да заспимо.
- МОМЧИЛО: (Усџаје)
Ми вас нудисмо и да преспавате код нас, али сад, кад сте сутра на пут намерили...

СТЕВАН: Нема потребе, пријатељу мој, нема потребе! Не станујемо тако далеко, али да смо нешто већи махери, па да упражњавамо овај групни секс, свашта би могло бити, ха, ха.

МИРЈАНА: Ју, шта теби све неће пасти напамет, спадало једно, ха, ха!

МОМЧИЛО: Срећа ваша што смо ми фина господа, иначе би се питали: чија мајка црну вуну преде, а госпон Стево, ха, ха!

МИРЈАНА: Е, па шали никад краја, али сад стварно довиђења и хвала на...

Чује се звоно на улазним вратицама.

ДОБРИЛА: *(Погледа зачуђено у Момчила)*
Боже, ко ли је овако касно?

Момчило одлази да отвори вратица. Улази Комшија, видно узбуђен.

МОМЧИЛО: Којим добром ви комшија овако доцкан...?

КОМШИЈА: Којим добром, црнога ли вашег добра! Па то је свињарија над свињаријама! Све смо видели, све, да знате! Цо комшилук и пола кварта приде!
(Показује на њублику)
И сви смо се смејали, и згражали, и очи трљали да нас не варају, али ово лицемерје на крају, па то је да човек из рођене коже искочи!!

ДОБРИЛА: Извините комшија, не разумем, да се нисте збунили...?

КОМШИЈА: Збунио? Боже питајте како нисам полудео од вашег силног распамећивања! Док ми на крају жена не рече: “Иди и реци им, све им кажи, а нек пукну од једа, иначе ћу ја прелући!”

СТЕВАН: Чекајте, у чему је ствар, господине?

ДОБРИЛА: *(Мирјани и Стевану)*
Је л вама јасно шта овај човек жели?

МИРЈАНА: Будибогснама! Каквих све људи данас нема...

КОМШИЈА: Срам вас било! Зрели људи, а морал сте у пепео сатрили! Море, какав морал – јавни ред је у питању! Милицију је требало да зовем!

ДОБРИЛА: *(Осталима као да се њавда)*
То паметан и љубазан човек беше колико је мени познато...

